

NATUURPLAKBOEK NUMMER 335

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 21 juli 2014

Het is niet aan iedereen gegeven. Wie is er in staat om zichzelf uit te breiden?

Het landkaartje deed dat echter moeiteloos.

Ze hebben zichzelf op de landkaart gezet in zowat heel West-Europa. Het was in 1932 dat men in ons land de eerste waarnemingen deed en nu zijn ze algemeen in heel de lage landen, Denemarken inclusief.

Niet dat er bepaalde maatregelen getroffen werden om deze soort hier te introduceren, neen. Ze hebben als waardplant immers de brandnetel en die is er al heel lang. Landkaartjes zijn zowat de enige dagvlinders die de nectar halen bij witte bloemen.

Nu is er met de landkaartjes nog iets vreemds aan de hand.

Ze leven in twee generaties. Het komt daar op neer dat we ze in het voorjaar zien en ook in de volle zomer tot de vroege herfst. Maar beide generaties lijken eigenlijk niet echt op elkaar. De vroege zijn overwegend oranje en de zonnekloppers zijn nagenoeg zwart.

De oorzaak moeten we zoeken bij de poppen.

Als de zomervlinders eitjes afzetten, dan groeien de rupsen om vlak voor de winter te verpoppen. Die verdomd lange winter speelt hen parten en de ontwikkeling gebeurt trager, als het ware met een groeipauze. Dat resulteert in de verbleekte oranje kleur.

De voorjaarsvlinders zetten uiteraard ook eitjes af. De rupsen verpoppen en door de gunstige temperaturen verloopt het proces stukken vlugger. Dat heeft blijkbaar als gevolg dat de donkere kleur wel goed ontwikkeld is.

Hoe alles heel precies in elkaar zit is nog steeds voer voor onderzoekers en specialisten.

Als je landkaartjes wil zoeken, dan ben je best af in de voormiddag. Dan zoeken ze de bosrand af terwijl de mannetjes echt patrouilleren over een aanzienlijk territorium. In de namiddag houden ze daar mee op en hokken ze samen bij een bloemrijke struik.

De Britten staan bij de landkaartjes nog niet op de kaart. Geen eilandkaartjes dus.